

Igesom det bestemt maa kræves for at indrømme Frie Seminarierne Eksamensret eller endog blot Indstillingsret, at der etableres Dvølseskoler ved disse Anstalter eller i alt Fald staffles Udgang til saadanne Skoler for Seminarierets Elever. Efter dette, saa tror jeg, man kan ophæve den Fordring, der nu stilles, af et Vidnesbyrd fra en Præst og Lærer i Forening om et Mands Deltagelse i praktisk Skolegerning. Ikke som om det ikke var ønskeligt, at de unge Mennesker havde set noget til Livet i en Skole, inden de begyndte deres Uddannelse, men dels fordi denne Attest faktisk i mange Tilfælde har faaet Lidt at betyde, dels fordi dette Forhold, som det for Tiden er ordnet, indeholder en Ubillighed mod Statsseminarierne. Medens nemlig de private Seminarier paa en eller anden Maade staffe deres Elever Lejlighed til at kunne præstere et saadant Vidnesbyrd samtidig med Uddannelsen, paa Anstalten, kræves det derimod allerede som Betingelse for Optagelse paa Statsseminarierne.

3. Med Hensyn endelig til Spørgsmaalet om Statsunderstøttelse til de private Seminarier, der som Følge af en ændret Eksamensordning opnaa Statens Anerkendelse, da forekommer meget mig at kunne tale for, at Staten hvide et Tilskud til disse Anstalters Drift, et Tilskud, hvis Størrelse vist burde rette sig efter Elevtallet paa de paa-gældende Seminarier. De private Seminarier kunne ikke undværes allerede af den Grund, at de bestaaende Statsseminarier ikke kunne producere den Lærerkraft, Landet behøver. Og naar Statstilskuddet ikke bliver saa stort, at det enten er mere lønende at være Lærer eller billigere at være Elev ved Frie Seminarierne end ved Statsseminarierne, saa kunne i øvrigt disse ikke have noget imod — ville vel endogsaa have godt af — en Konkurrence med frit virkende Kræfter.

Allerærbødigst

Sophus Sørensen.

Til

Direktionen for Sjølling Seminarium!